

V TEMNÝCH HVOZDECH SE
SKRÝVÁ NEJEN HLADOVÁ ZVĚŘ...

USA TODAY
BESTSELLER

★★★★★



LESNÍ PAST

PŘÍPAD PRO NIKKI HUNTOVOU

STACY GREEN

LESNÍ PAST

**KNIHY STACY GREEN
V NAKLADATELSTVÍ
MYSTERY PRESS**

Nikki Huntová

Dívky ve sněhu
Dokonalý hrob
Ztracení andělé
Pohřbená minulost
Lesní past

Připravujeme

Srdce z ledu

LESNÍ PAST

STACY GREEN

PŘELOŽILA MARKÉTA JANSOVÁ



MYSTERY PRESS

2025

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Poprvé vydáno ve Velké Británii pod názvem *The Trapped Ones* v roce 2022 u Bookouture (divize nakladatelství Storyfire).

Copyright © Stacy Green, 2022

Translation © Markéta Jansová, 2025

Cover & Book Design © Martin Stehlík, 2025

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2025

ISBN 978-80-7588-957-7 (pdf)

*Mojí mamince, která nás předčasně opustila.
Stále mi moc chybíš.*

PROLOG

Jessica běžela temným lesem a modlila se, aby si nevymkla kotník. Studený vítr ji šlehal do tváře a srdce jí bušilo tak silně, že cítila nával paniky a adrenalinu. Schovala se za kmen statného javoru a pokoušela se popadnout dech, aniž by prozradila svůj úkryt.

Vydechovala bílé obláčky páry a z rány na hlavě jí crčela krev. Málem se pozvracela, když ji ucítila na rtech.

Vzpomněla si na mantru, kterou měla pověšenou na lístku ve svém pokoji na koleji a snažila se podle ní řídit poslední rok. „*Podruhé mě neklameš.*“ Jak mu mohla takhle naletět?

Poblíž zapraskala větev. Jessica vykoukla zpoza stromu a srdce jí tlouklo strašlivým očekáváním z toho, koho nebo co spatří, ale měsíc zastínily mraky, takže viděla sotva na metr od sebe.

V domě se rozsvítilo a za oknem se cosi pohnulo. Věděla, že musí jednat, protože další příležitost možná už nedostane. Zhluboka se nadechla a tryskem se rozběhla ke stavení. Náhle se ocitla v záplavě světla, protože se aktivovala pohybová čidla. Zamžourala do té záře a vyškrábala se po schodech na verandu. Sotva popadala dech, zatímco pospíchala k posuvným dveřím. „Pomozte mi, prosím!“ Křičela ze všech sil a pěstí bušila do skla.

Skrz tabulku dveří na ni zírala žena s buclatou tváří a šedým obočím. Lehce pootevřela. „Stalo se vám něco?“

„Prosím, musíte mi pomoci. Je přímo za mnou.“

„Kdo?“

„Prosím, jenom mě pusťte, pak vám to vysvětlím. Netušíte, čeho je schopný.“

„Ale kdo?“ chtěla vědět ta žena a teprve pak si všimla krve na její tváři.

Jessica se ohlédla k temnému lesu a pátrala v prostoru mezi děsivě vyhlížejícími stromy.

Žena váhala.

Jessica strčila prsty do mezery ve dveřích, aby je ta paní náhodou nezavřela. Samozřejmě chápala, že v duchu zvažuje, zda jí pomoci, nebo zůstat v bezpečí.

„Prosím, pomozte mi!“ Jessice vytryskly slzy z očí a vpily se do zaschlé krve.

Žena pohlédla Jessice přes rameno a strach v jejích očích vystřídal nechápavý výraz. „A co vy tady proboha děláte?“

1. KAPITOLA

Nikki si poupravila sluchátko v pravém uchu a flísovou bundu zapnula až po bradu. Prsty a nos měla ledové od štiplavého podzimního větru, ale slunce ještě příjemně hřálo. Touhle roční dobou už většina stromů kolem jezera shodila listí, takže teplé paprsky slunce pronikaly až na pěšinu, která se vinula přilehlým lesem.

Na pěší stezky to bylo jen několik minut jízdy od centrály FBI v Brooklyn Parku a Nikki se tam chodila procházet alespoň několikrát do týdne. Na pohyb ji nikdy moc neužilo, ale události posledních několika měsíců v ní vzbudily potřebu nějak se odreagovat, nejlépe o samotě. Na hladině plulo hejno kachen a sameček kardinála volal svou družku.

Tyler jí kdysi řekl, že když člověk uvidí kardinála, znamená to, že nad ním bdí zesnulý blízký. Jenže který z těch všech? Pochybovala, že by to byl zrovna on. Zemřel rukou sériového vraha, po kterém Nikki pátrala, což by jí Tyler asi stěží odpustil. Proč by na ni dal pozor, když se ona neobtěžovala dávat pozor na něj? Stále před sebou viděla jeho tělo na pitevním stole a pak – žďe z toho cítila nesmírný smutek.

Na Tylera myslela nepřetržitě už celý týden. Jeho rodiče se rozhodli zažádat o opatrovnictví Lacey, její a Tylerovy dcery, a to s odůvodněním, že jí Nikkina práce způsobuje trauma.

Ale jedna věc ji dopálila ještě víc. V prohlášení se vyjádřili v tom smyslu, že její oddanost práci hraničí s „posedlostí, jež má za následek nedostatek kvalitně stráveného času“ s Lacey. Dále uvedli, že se Nikki v péči o dceru musí spoléhat na „víceméně cizí osoby“ a že je nezpůsobilá k rodičovství, když se rozhodla pro návrat k FBI, místo aby si našla zaměstnání s pevnou pracovní dobou.

Slovo „nezpůsobilá“ v dokumentaci nezaznělo, ale Nikki věděla, že přesně tak to bylo myšleno. Tylerovi rodiče jí nemohli odpustit, že se s Tylerem rozešli, a bezprostředně po rozvodu do syna hučeli ohledně opatrovnictví. Jeho rodiče patřili k místním a dříve opravdu často hlídali, když s Tylerem nemohli, ale od jeho smrti už ne. Nikki se postarala, aby s Lacey zůstali v kontaktu a dopřála jí s nimi tolik času, kolik sama chtěla. Huntovi byli její jediní prarodiče a zbožňovali ji nadevše. Zároveň jí však připomínali tátu, takže se k nim Lacey občas zdráhala jet. Nikki se jim to pokoušela vysvětlit, ale nedali si říct a všechno kladli za vinu jen jí.

Teď chtěli získat Lacey do péče.

Nikki ihned zavolala svému známému od FBI u rodinného soudu, který ji ubezpečil, že šance Huntových jsou mizivé, ale v Minnesotě existovalo něco jako „opatrovnictví třetích stran“, které bylo možné požadovat, když se biologičtí rodiče nedokázali o dítě postarat. Ujistil ji, že Tylerovým rodičům chybějí důkazy. Ačkoliv byla Nikki pracovně dost vytížená, dokázala pro Lacey najít vhodné zázemí a obě navíc docházely na terapii. Nikki stále vlastnila dům v St. Paul, ale většinu času trávily ve Stillwateru a dcerka se skvěle sblížila s Roryho rodinou, především s jeho mámou. Lacey bylo skoro šest, takže soudce přihlédne i k jejímu názoru.

„Pravděpodobnost, že ji ztratíš, je mizivá, ne-li přímo nulová,“ prohlásil právník. „Není se čeho bát.“

Nikki si dokázala namluvit, že jí ztráta Lacey nehrozí, ale frustroval ji přístup Tylerových rodičů. Tohle celé Lacey na pohodu

nepřidá a Nikki se musela hodně přemáhat, aby Huntovy úplně neodstříhla. Pokud ji tím vším chtěli jen vytočit, tak se jim to dokonale podařilo.

Z myšlenek ji vytrhl zvuk kroků přímo za ní. Hudbu si nikdy nepouštěla moc nahlas, a když se venku pohybovala sama, ať už ve dne nebo v noci, nikdy nepoužívala obě sluchátka. Takovou zranitelnost si nemohla dovolit.

„Levá strana.“ Kolem proběhla štíhlá žena s hudbou puštěnou tak nahlas, že Nikki slyšela každé slovo. Měla nutkání ji upozornit, že mít obě sluchátka je nerozum, protože pak nevnímá svět kolem sebe, ale nejspíš by ji tím jen popudila. Bylo poledne a ta žena měla telefon v pouzdru na paži. V případě potřeby ho měla hned po ruce, ale zároveň jí to poskytovalo falešný pocit bezpečí. Nikki zrovna vyřešila jeden tragický případ, který zahrnoval běžkyni: chudák holka z Iowy si šla zaběhat na venkovskou cestu. Telefon měla u sebe, ale přesto se o měsíc později našlo její tělo.

Nikki se ohlédla, aby zjistila, kolik lidí ji ještě bude mítet, ale stezka za ní zela prázdnotou. Pohlédla na hodinky, aby se ujistila, že ještě stihne obejít jezero, a zrychlila krok. Skoro na konci trasy si všimla muže v podřepu u břehu vodní plochy, který byl zjevně ponořený v myšlenkách. Nezapřela v sobě policistku, když si ho pozorně změřila pohledem: džíny, lehká bunda, bílé tenisky, krátké černé vlasy, zjevně smíšený původ. A docela vazba, pomyslela si.

Když k ní náhle otočil hlavu, orosila se. Za posledních několik dní ho viděla už dvakrát a pokaždé se motal kolem budovy, kde pracovala. Že by ji sledoval?

Ihned se pokárala za svou unáhlenou reakci. Sídlo FBI v Brooklyn Center bylo obrovské a Nikki zdaleka neznala každého, kdo tam pracoval. Možná si přišel k jezeru jen odpočinout, stejně jako ona. Co na tom, že na sobě neměl uniformní oblekové kalhoty a kravatu? Mohl být z laboroky nebo jiného oddělení.

Náhly poryv větru proměnil vlhkost na jejím čele v led. Muž vstal a hleděl na ni s kamenným výrazem ve tváři. Měla by mu mávnout na pozdrav? Už by se nestihla otočit a vrátit včas, ale zároveň neměla jak zažehnat případný útok. Připadala si silně předpojatá už jen proto, že nad tím uvažovala, ale mužovo načasování bylo až podezřele přesné. Skoro jako by věděl, že touhle dobou půjde okolo.

Telefon jí zaburácel melodií od Beatles „Here Comes the Sun“, což zaskočilo je oba. Muž se otočil a vykročil zpátky po cestě zády k ní.

Přijala hovor, aniž by se podívala na jméno volajícího. „Agentka Huntová.“

„To jsem já, Kent.“ Kent Miller byl dočasný šerif washingtonského okresu a Nikki s ním od svého návratu do Stillwateru spolupracovala na několika případech. Naposledy spolu mluvili v srpnu, když Miller vyšetřoval nález ostatků na staveništi.

„Ahoj, co se děje?“ Cestou k autu Nikki toho neznámého muže periferně stále sledovala. Kráčel pryč s hlavou skloněnou a rukama v kapsách.

„Mám tu dost ošklivý masakr,“ odpověděl Miller rozechvěle. „Trojnásobná vražda a jeden přeživší, který bojuje o život. Potřebuju, abyste nám s tím píchli.“

Spolupracovala s ním dost dlouho na to, aby věděla, že volal, jen když to bylo nezbytně nutné. Nikki z dálky odemkla vůz a rozběhla se k němu. „Pošli mi adresu,“ řekla rovnou. „Za chvíli jsme tam i s Liamem.“

„Řekl ti něco konkrétního?“ zeptal se Liam a hodil si pracovní tašku na zadní sedadlo. Napsala mu cestou zpátky do kanceláře, ať je připravený a počká na ni venku. Liam byl jejím parťákem z oddělení těžkých zločinů a dokázal skvěle profilovat pachatele. Krom toho se nebál jít s ní do přímého střetu, pokud s něčím nesouhlasil, což Nikki sice vytáčelo do běla, ale pro hladký chod

jednotky to bylo nevyhnutelné. S Liamem spolupracovala už víc jak šest let a trávili spolu víc času než se svými životními partnery. Touhle dobou už měli jeden druhého dokonale přechteného. Liam Nikki zastoupil, když si po Tylerově smrti vzala delší volno, a jednotka pod jeho vedením fungovala bez sebemenších problémů. Zastoupili by ji i jiní, ale Liam v tomto ohledu vynikal.

„Jenom že je to pěkně ošklivý masakr,“ přetlumočila mu Kentova slova. „Tři mrtví, život dalšího visí na vlásku. Zapni si pás.“

Liam ji poslechl. „To nezní moc dobře.“

„Ani on tak nezněl,“ odvětila. „Ještě nikdy jsem ho neslyšela tak rozrušeného, dokonce ani vloni, když pracoval na tom případu zmizelých dívek.“

Liam vyndal tablet z tašky a vyhledal na něm mapy oblasti. „Zase lesy,“ zabrblal. „Paráda.“

O pětáctýřicet minut později dorazili k jihozápadní části Stillwateru.

„Dům by měl stát na konci ulice,“ vyzoroval Liam. „Z téhle mapy zvládnou vyčíst jen to, že za domem je pořádná rokle obklopená stromy.“

Dům stál na čtyřech hektarech půdy, která sousedila s městskými pozemky movité oblasti Northland Park v okrese Washington. „Nabízí se tu spousta možností, kam utéct nebo se schovat.“ Nikki zaparkovala za šerifův terénní vůz a vypnula motor. Dům nejspíš postavili v devadesátých letech a rozlohu Nikki tipovala na nejméně čtyři sta metrů čtverečních. Hned za garáží spatřila zakrytý bazén a novou Toyotu Camry obehnanou policejní páskou.

Na místo činu dohlížel zástupce šerifa Reynolds, se kterým pracovala na předešlých případech. Zdál se jí bledší než obvykle a zjevně si oddychl, když přijeli.

„Vypadá, jako by chtěl hodit šavli,“ pošeptal jí Liam. „To není dobré znamení.“

Nikki zamkla auto a vykročila k Reynoldsovi, přičemž jí srdce bilo ostošest.

Přední část domu lemovaly dýně a přes okna v horním patře se táhly umělé pavučiny s odporně velkým pavoukem. Nikki to připomnělo staré dobré sci-fi bijáky, kde obrovské krysy a jiná zvířata útočily na lidi. Po očku pavouka sledovala, jestli se přece jen nepohne. „Jak to jde, Reynoldsi?“

„Dost mizerně,“ odpověděl popravdě. Ukázal na krabici u svých nohou. „Šerif Miller už na vás čeká. Budete potřebovat rukavice a návleky. A taky to tam dost páchne.“

„Díky za varování,“ řekla Nikki. S Liamem na sebe hodili ochranné oděvy a zamířili ke vchodu, ze kterého se akorát vynořil Miller a kroutil hlavou. Jeho tmavá pleť získala popelavý nádech, ze kterého se Nikki udělalo mdlo. Sedl si na první schod a zhluboka dýchal.

Nikki pohlédla na Liama, který si zřejmě kladl tutéž otázku: co se to v tom domě proboha stalo?

„Jsi v pořádku, Kente?“ zeptala se Nikki, když si sedla vedle něj. Zapnula si bundu, aby se obrnila proti podzimnímu chladu. „Přijeli jsme, jak nejrychleji to šlo.“

Otřel si tvář látkovým kapesníkem. „Na místě činu jsem naposledy zvracel ještě jako zelenáč. Až dodnes.“

„Panenko skákavá,“ okomentoval to Liam. „A ten jeden, co přežil?“

„Ještě je na sále. Těžko říct, jestli to zvládne.“ Miller si zastrčil kapesník zpátky do kapsy. „Žádné známky po násilném vniknutí. Přeživší je v posledním ročníku na univerzitě. Všechny tři oběti utrpěly mnohonásobná bodná poranění. Tělo jeho matky se našlo v kuchyni, otec leží nedaleko dveří. Třetí obět spadla z ochozu v patře. Měla spoutané ruce a dopadla na dlážděnou podlahu v hale. Není to hezký pohled. Teď je u ní soudní lékařka.“

Nikki se zašklebila odporem. „Víme, o koho jde?“ zeptala se.

Zavrtěl hlavou. „Oficiálně ne, ale prošel jsem seznam pohřešovaných osob a odpovídá popisu Jessiky Chandlerové, studentky druhého ročníku univerzity v Minnesotě. Před pár dny zmizela

z kampusu. Mluvil jsem s vyšetřovatelkou, která má její případ na starost. Přijede ji identifikovat.

„Nasvědčuje něco tomu, že by ji tu drželi proti její vůli?“ ptala se dál Nikki.

„Zatím ne, ale Courtney už nějakou dobu pročesává první patro.“ Courtney byla jejich hlavní forenzní technička, a protože mezi oblastními šerify byla po technicích neustále shánka, k závažným případům ji volali ještě dřív než Nikki. Miller se zadíval do prázdna, jako by myslel na to všechno, co právě viděl. „Jediného přeživšího, Bryce, jsme našli ležet v hale na zádech, jen kousek od té ženy. Utrpěl zranění na hlavě, buď následkem potyčky, nebo když spadl na podlahu, a ještě měl řeznou ránu na břiše. Ostří našťásti minulo životně důležité tepny, ale podle záchranářů už tam byly patrné stopy infekce. Teď mu operují tu ránu na hlavě.“

„Už se ví, o jaký typ nože šlo?“ zeptal se Liam. „Stejný pro všechny oběti?“

„To zatím nevíme. Soudní lékařka nám to snad brzy řekne,“ odpověděl Miller. „Podle strýce byl Bryce víceméně mimo, když přijel, ale jakmile ho prý prvosledová hlídla nakládala do sanitky, probral se dost na to, aby několikrát zamumlal: ‚Bacha.‘ Záchranář, který s ním jel do nemocnice, strýcova slova potvrdoval, ale potom prý Bryce upadl do bezvědomí.“

Miller vzal láhev vody postavenou na schodu pod sebou a rozechvěle se napil, načež si odkašlal. „Mezi Jessikou a Brycem leží lední brusle, pánská dvačtyřicítka. V kufru toyoty registrované na Bryce jsme našli provaz a uspávací pistoli. Jessica měla navíc na zádech a levé noze stopy po paralyzáru. Ale čekáme ještě na potvrzení lékařky.“

„Brusle?“ Nikki si bruslení nikdy pořádně neosvojila, ale věděla, že jejich ostří může být nebezpečné. Vloni jednoho mladíka pořezala brusle při srážce na hokeji a v nemocnici pak zemřel. Nikki tak přibyla položka na seznam nebezpečných sportů pro Lacey. „Je možné, že se tou bruslí bránil?“

„Možná,“ připustil Miller. „Z ložnice se táhne stopa krve po schodech až dolů, ale Courtney ještě bude muset ověřit, čím je.“ Miller se znovu napil.

„Říkáš, že ho našel strýc?“ zeptala se Nikki.

Miller přikývl. „Vic Weber. Když se dneska jeho bratr Dave neukázal v jejich právní kanceláři a nezvedal jim ani telefon, rozhodl se, že za ním raději zajde. Rodina pořád odkládala výměnu kotle, a tak dostal strach, jestli se s ním něco nestalo.“

„Otrava oxidem uhelnatým,“ zamumlala Nikki. „To není žádná legrace. Když jsem chodila do druhé třídy, stalo se to jedné rodině u nás. Přežil jen nejstarší syn, který byl zrovna u kamaráda.“ Nikki chodila s jednou z obětí do třídy a její prázdná lavice jim vytrvale připomínala, jak šla jedna rodina večer spát a už se neprobudila. Ještě měsíce poté z toho měla noční můry.

„Vic znal kód od garážových dveří,“ řekl Miller. „Nejdřív bušil na vstupní dveře, ale nikoho uvnitř neviděl, tak to vzal přes garáž. Tehdy objevil Joan v kuchyni. Zavolal okamžitě záchranku a byl s ní na telefonu, zatímco nacházel všechny ostatní.“

„Kancelář Weber Legal, že jo?“ zeptal se Liam. „Ti mají reklamou všude. Nezískali teď nějaké ocenění?“

„To nevím,“ odpověděl Miller. „Ale Dave byl spořádaný člověk. A navíc bývalý olympijský plavec. Bryce také reprezentuje univerzitu v plavání a vloni to dotáhl až na rozplavby na olympijské hry, ale kvalifikace mu unikla o vlásek.“ Miller pohlédl dolů na schody. „To zní jako příšerná slovní hříčka.“

„Bryce bydlí tady nebo v kampusu?“ Nikki toho o vysokoškolském plavání moc nevěděla, ale nejspíš se trénovalo brzy po ránu a do školy to od Weberových trvalo nejméně pětáctyřicet minut, za hustějšího provozu i víc.

„Je místoprezidentem univerzitního bratrstva a bydlí v klubovém domě, ale pravidelně jezdí domů,“ četl Miller ze zohýbaného kapesního zápisníku, který nosil všude s sebou. „Jedná se o bratrstvo Sigma Alfa Epsilon.“

„Nebyli z kampusu náhodou vyloučení?“ zeptal se Liam.

„Jen dočasně,“ odpověděla Nikki a těšilo ji, že po celá ta léta sledovala školní novinky. „Za šikanu, ale před pár lety jim zase povolili činnost. Nic moc dalšího o nich nevím.“

„Bryceův strýc trvá na tom, že to byla spokojená rodina a neměli žádné nepřátele.“ Miller zavrtěl hlavou. „Ale tohle místo činu je dost komplikované, proto jsem vás zavolał. Pokud vraždil někdo cizí, budeme muset varovat veřejnost.“

Nikki přikývla. Miller neměl dost lidí a vzhledem ke třem mrtvolám, jednomu raněnému a značnému množství ran i útočných zbraní je zavolał právem. „My s Liamem teď půjdeme dovnitř. Připoj se k nám, až se na to budeš cítit.“

„Měli byste si sundat bundy,“ poradil jim Miller. „Někdo dal topení na třicet stupňů.“

„Třicet stupňů? Moje babi topí maximálně na dvaadvacet a stejně je u ní vedro na padnutí.“ Liam si stáhl bundu a přehodil ji přes zábradlí na verandě. Nikki udělala totéž a litovala, že si místo termo trika s dlouhým rukávem nevzala jen tričko s krátkým.

„Podle Blanchardové bude v horku těžší určit přesný čas smrti,“ řekl Miller. „Hádám, že to vrah moc dobře věděl.“

Miller měl pravdu: čím větší teplo, tím rychlejší proces rozkladu a ustoupení posmrtné ztuhlosti. „Nezmínil se strýc o tom, že by Weberovi měli v plánu něco neobvyklého? Neměli třeba nějaký program na večer mimo domov?“

„Vzhledem k Daveově práci určitě ne,“ odpověděl Miller. „Vic uvedl, že bratr pracoval do šesti a domů přicházel na sedmou. Joan dělala ve veřejné knihovně ve Stillwateru. Včera šla domů dřív, protože ji trápila migréna. Ověřil jsem si to u jejího nadřízeného a skutečně odešla už kolem třetí.“

Jakmile Nikki vstoupila do domu, omráčil ji kovový pach zaschlé krve. Dvoupatrový dům se vychloubal prostornou halou se zatočenými schody, které stoupaly nahoru k podestě. Vzadu

byla vidět část prostorné kuchyně, kde se jim nabízel výhled na Joaniny nohy. Manžel ležel jen kousek od vchodových dveří a jeho tělo se svezlo napůl na dlaždice v hale a napůl do obývacího pokoje s kobercem. Mladou ženu, která se zřítíla ze schodů na dlaždice, zakrývalo prostěradlo, ale Nikki si všimla krve zateklé do spár kolem ní.

„Co to k čertu je?“ zašeptal Liam a ukázal na popsanou zed' za schodištěm.

Nikki přečetla černě nasprejovaná slova nahlas. „Spravedlivý nenávidí jakýkoliv klam, kdežto svévolník vzbuzuje nelibost a hnus.“

„Kdo to řekl?“ zeptal se Liam. „To je z nějakého filmu?“

„To je z Bible, verš 13:5,“ poučila je žena tmavé pleti, která stála na krok od těla Davea Webera a zrovna si dělala nějaké poznámky. Měla orosené čelo a kruhy pod očima, které vypovídaly o tom, jak dlouho už je vzhůru. Blanchardová, coby první Afroameričanka na pozici vrchní soudní lékařky, byla pořádně zatvrzelá a její oddanost práci jí vysloužila respekt kolegů. Většinou se na místo činu dostavil koroner, který posléze nechal převést tělo k Blanchardové a jejímu týmu patologů. Její přítomnost proto nevěstila nic dobrého. Když už se dostavila osobně, znamenalo to, že nález je opravdu zlý.

„Doktorko Blanchardová, jak se máte?“ oslovila ji Nikki, taky už celá zpocená. „Páni, je to tu opravdu jako v sauně.“

„Proto už se taky dostávají z posmrtné ztuhlosti,“ odpověděla.

„Za běžných okolností to trvá okolo čtyřiaadvaceti hodin, že?“

Blanchardová přikývla a ovívala se přitom rukou v rukavici. „Vysoká teplota ten proces rozhodně uspíšila, pravděpodobně o několik hodin.“

„Takže nevíme, jestli k tomu došlo v noci nebo teď ráno?“ zeptal se Liam.

„Zatím ne,“ odpověděla Blanchardová. „Manželka je v domácím oděvu a on má na sobě oblekovou košili a volnočasové

kalhoty. Buď si tedy udělali na večer pohodlí, nebo se už chystali do práce.“

Nikki obcházela Daveovo tělo. Ležel na boku stočený do klubíčka a na dlaních a tváři měl povrchová řezná poranění, zatímco hlubší ráně na těle nejspíš podlehl. „Tohle vypadá na rány utražené v sebeobraně. Zakrýval si tvář dlaněmi, aby odrazil útok.“

Blanchardová přikývla. „Podle mě je to tatáž zbraň. Schytl to do břicha a vykrvácel. Doufejme, že rychle.“

„Známe už velikost nože?“ zeptal se Liam.

„S jistotou to budu vědět až po pitvě, ale odhaduju to na čepel o délce nejméně pětadvacet centimetrů. Courtney už zajistila nože z kuchyně, ale když se podíváte na šířku, nikoliv délku čepele, tak se to podobá spíš loveckému noži.“

Nikki si klekla vedle Jessičina těla. Na dlaždice dopadla tvář dolů, měla zkroucený krk a část lebky promáčknutou vlivem nárazu. Ve vlasech se jí usadil kus lebky a mozku. Ruce jí stále ještě poutal silný hnědý provaz, kvůli němuž zůstaly zaklíněné pod tělem v úrovni prsou. „Automaticky zvedla ruce, aby zmírnila pád,“ domýšlela se Nikki.

Blanchardová se k ní připojila. „Má je sevřené v pěst a schované pod sebou. Posmrtná ztuhlost u ní ještě tak docela neodezněla, na rozdíl od ostatních. Za nehty se jí nejspíš podívám, teprve až ji dostanu na stůl.“

„Znamená to, že zemřela až po Weberových?“

„To možná ne,“ odpověděla Blanchardová. „Záleží na stavbě těla i místě úmrtí. Je také nejdál od topení.“

Dům Weberových se vyznačoval obloukovými stropy a horní patro se zdálo být skoro stejně prostorné jako spodní. „To je kolik, tři metry k zábradlí?“ přemítala Nikki.

„To by asi odpovídalo,“ řekl Liam, zatímco se díval tím směrem. „Spadla tvář dolů, takže ji musel někdo strčit, že?“

„Vzhledem k tomu, že má svázané ruce, bych řekla, že ano,“ potvrdila Blanchardová.

Nikki začichala a pokoušela se identifikovat zápach chemikálie, který se mísil s pachem zaschlé krve a hniloby. „To je amoniak?“ ukázala na policejní značku na dolním schodu. „Že by se někdo pokoušel vyčistit zaschlou krev z parket?“

„Jdeš s křížkem po funuse, šéfko.“ Shora se ozval povědomý hlas. Přes zábradlí k nim shlížela Courtney. Kvůli sotva stopadesáticentimetrové výšce si musela vždycky ohrnout nohavice pracovního overalu, malý vzrůst však dokonale vyvažovala velikou osobností. „Stihla jsem si to nafotit, než účinky luminolu pominuly.“

„Našla jsi v krvi otisky bot?“ zeptal se Liam.

Otisky bot mohly u soudu pomoci nebo skončit katastrofou, záleželo na dovednostech forenzního technika a na tom, jak dobře bylo zajištěné místo činu. Courtney patřila mezi nejlepších techniky, s jakými Nikki pracovala, ale už nejednou viděla, jak zdatný obhájce smetl otisky ze stolu s odůvodněním, že místo činu nebylo dostatečně zajištěné, zejména vinou prvosledových hlídek.

„Jen částečný, ale moc se zatím neraduj,“ odpověděla Courtney. „Potrvá nejméně dva dny, než se k němu dostanu, protože je tu hafo dalších důkazů. Ten roztomilý vzkaz, před kterým stojíš, se tváří jako běžně dostupný sprej, ale stejně ho otestujeme. Tady v chodbě, kousek od ložnice, je obrovská skvrna od krve a už jsme našli druhou brusli. Ze schodů se táhne stopa krve, což poukazuje na to, že se někdo raněný pokoušel sejít dolů.“

Nikki vzala důkazní sáček se zakrvácenou bruslí. „Kde přesně byly ty brusle?“

„Ve skříni v ložnici,“ řekla Courtney. „Krev na ní porovnám se všemi oběťmi.“

„Už teď vám můžu říct, že ta brusle není vražedná zbraň,“ vložila se do toho Blanchardová. „Je to špatný úhel i průměr. Podle prvosledové hlídky ležela v blízkosti přeživšího, ale ten měl na pažích a dlaních rány, které svědčily spíš o sebeobraně. Rány

na krku a břiše odpovídají noži, kterým útočník usmrtil rodiče a vzhledem k množství krve nepochybně zasáhl tepnu.“

„Naznačujete tedy, že Bryce se tou bruslí bránil?“ ověřovala si Nikki scénář, který ji napadl hned, jak je Miller zasvětil.

Blanchardová přikývla. „Ano, alespoň podle toho, co říkali záchranáři.“

„Je pravděpodobné, že trocha krve z brusle bude patřit vrahovi?“ zjišťoval Liam.

„Možné to je,“ odpověděla. „Pachatel to tou bruslí nejspíš schytil, ale to se potvrdí až u vás v laborce. Do té doby nemůžu s jistotou říct nic jiného, než že ta brusle není vražedná zbraň.“

„Třeba vrah o Bryceovi ani nevěděl,“ přemítal Liam. „Ten je nahoře a popadne první zbraň, která mu padne pod ruku, ale nakonec se mu to vymstí.“

Nikki popošla do kuchyně a sehnula se nad Joaniným drobným tělem. Také ležela na boku, ale s nohama od sebe, jako by upadla v půlce kroku. Na rozdíl od manžela kolem sebe neměla žádnou krev. „Jak zemřela?“

„Bodnutí do levé plíce, propíchnul ji skrz naskrz. Zřejmě tichá a poměrně rychlá smrt.“

„Při pitvě se zaměřte na stopy po zaváhání.“

Pohlédla na Joanin prsteníček. „Žádné prstýnky. Nasvědčuje něco loupežnému přepadení?“

„Ne.“ Miller se k nim připojil v čistých návlecích na nohou. „Zadní dveře byly netknuté, stejně jako všechna okna. Dveře na terasu byly také zamčené. Paní Weberová má velkou sbírku šperků ve šperkovnici nahoře. Možná včetně prstenů ze svatby.“

„Nemá tu jenom šperkovnici,“ ozvala se Courtney. „Má i věci, které by měly být zavřené v sejfu – ten jsme mimochodem našli v šatníku v ložnici. Žádné známky toho, že by se do něj někdo dobýval. Sejmula jsem z něj otisky.“

„Šerife, nezmínil se Daveův bratr, proč tu Jessica byla?“ zeptal se Liam.

„Neznal ji a nevěděl ani nic o tom, že by Bryce měl holku. Údajně mu to vůbec není podobné, aby si domů přivedl děvče. O vážnější vztahy nestojí, protože má plné ruce práce se školou a plaváním.“ Miller zavrtěl hlavou. „Zatím se nedá ani říct, jestli oběti vraha znaly, nebo zkrátka jen padly do rukou nějakého šílence.“

„To už mě také napadlo,“ připustil Liam. „Někoho, kdo má potřebu vykonávat spravedlnost i za sebemenší prohřešky. Klidně to mohl být jen přestupek. Ale ať už to udělal kdokoliv, rozhodně nejednal impulsivně.“

Nikki si prohlížela rodinné fotografie pověšené v hale. Bryce byl mladší verzí svého otce, včetně zrzavých vlasů a pih, oba vysocí a štíhlí, i když se Dave začínal už trochu zakulacovat. Oba dalece převyšovali droboučkou Joan.

„Pokud nezjistíme zcizení něčeho cenného, loupežný motiv nejspíš můžeme vyloučit,“ usoudila Nikki. „Zejména pokud má Joan nahoře mnohem cennější skvosty. Tenhle vrah měl jasný cíl.“

Jednalo se o něco osobního, nebo si tu rodinu vybral prostě jen proto, že bydlela na dostatečně odlehlém místě? Většina takových zabijáků podrobovala své oběti značnému utrpení, zpravidla se jednalo o znásilnění manželky. A z Nikkiny zkušenosti také na místě činu trávili mnohem víc času, protože se na to pečlivě připravili a věděli, jak dlouho můžou s rodinou pobýt.

Prozatím tenhle případ působil jako kombinace všeho: zvrubná příprava, ale žádné známky toho, že by vrah udělal cokoliv nad rámec zběsilého útoku.

„Miller říkal, že záchranář v Bryceově ráně odhalil stopy infekce.“ Liam pohlédl na Blanchardovou. „Vím, že k ní dochází poměrně rychle, ale mezi vraždami a útokem na něj musí být určitá časová nesrovnalost, ne?“

„Možná,“ připustila Blanchardová. „Může tu být značný časový rozptyl mezi okamžikem, kdy ty rány utrpěl a kdy jeho rodiče zemřeli, ale záleží na druhu bakterie, která infekci způsobila.“

Některé se šíří rychleji. Také by mě zajímalo, proč Jessica dostala ránu paralyzérem až potom, co zemřela.“

„Co prosím?“ zeptala se Nikki zaskočeně. „To přece nedává smysl.“

„Ještě si to ověřím při pitvě, ale jsou tam minimální stopy hojení. Kůže je naprosto spálená, což se děje, když z pokožky vyprchá kyslík.“

„Paralyzér se našel v toyotě před domem,“ oznámil Miller. „Auto bylo odemčené a klíče pod sedadlem. Žádné náboje v autě ani v domě jsme nenašli.“

Jessica byla pohřešovaná už několik dní, uvažovala Nikki. Je možné, že z nějakého důvodu skončila v tomhle domě a rodina se pachatelí zkrátka jen připletla do cesty? Paralyzovat ji už mrtvou vypovídá o zlobě, takže se s vrahem možná znali...

Liam jako by jí četl myšlenky. „Pokud ale šlo o osobní mstu vůči Jessice, tak to hodně mění situaci.“

„To ale s jistotou nevíme,“ připomněla mu Nikki. „Mohla být tady a vraha naštvat, a kvůli tomu ji pak napadl paralyzérem. Něco jako poslední slovo.“

Už chápala, proč si je Miller zavolal. Reynolds byl skvělý zastupce, ale na vraždách dělal jen sporadicky, takže neměl tak vycvičené oko na možné anomálie, o šoku z pohledu na oběti ani nemluvě. Nikki vzhledla ke Courtney, která se stále ještě opírala o zábradlí posypané práškem na otisky prstů. „Vidím, že jsi sejmula otisky ze zábradlí. Co termostat?“

„Ten už taky mám,“ potvrdila Courtney. „Je v kuchyni.“

„Šerife, vy jste potvrdil, že rodinu nikdo nenavštěvoval?“

Miller přikývl. „Daveův bratr a zároveň partner z právní kanceláře uvedl, že tady s manželkou žili sami, případně ještě s Brycem, když se utrhnul ze školy, ale to bylo čím dál vzácnější. Většinou se vracel domů, jen když se potřeboval učit na zkoušku.“

Nikki se vrátila k Jessičinu polámanému tělu a všimla si nadměrně velké mikiny a předlouhých tepláků. „Měla na sobě boty?“

„Ne,“ odpověděla Blanchardová. „Jenom ponožky a ty jsou podle všeho nové.“

Nikki opatrně vyhrnula vytahaný rukáv na Jessičině paži a hledala stopy po modřinách. Když potom ohledávala zbylé části Jessičina těla, obrátila cedulku na mikině a spatřila dvě písmena na bílém polyesteru zakrytém dívčínými vlasy.

„B. W.,“ pronesla nahlas a jedním pohledem se ujistila, že i ostatní pochopili důležitost nálezu. „Jessica a Bryce se znali, leda by ji do toho někdo navlékl násilím,“ přemítala Nikki a přeběhl jí mráz po zádech. „A znali se dost na to, aby nosila jeho věci.“

2. KAPITOLA

„Prsty má nejspíš zlomené a stejně tak paže,“ přemítala Blanchardová, zatímco ohledávala Jessičino tělo. „Až ji dostanu na stůl a ruka bude poddajnější, podívám se jí na nehty.“

„Budete potřebovat vzorek Bryceovy DNA, abyste ho mohla vyřadit ze seznamu podezřelých?“ zeptal se Liam. „Můžeme si o něj zavolat do nemocnice.“

„To nebude nutné,“ odvětila Courtney rychle. „Mám jeho holicí strojek, vlas z polštáře a hřeben. Vzala jsem také vzorky krve z koupelny. Předpokládám, že je jeho, takže to otestujeme celkem snadno.“

„Bereš si jeho auto do laborky?“

„Jo,“ odpověděla Courtney. „Venku dost fičí, a sotva ho otevřu, přijdu o důkazy. Odpoledne si na něj pořádně posvítím.“

„Co záznamy z kamer?“ zeptal se Liam. „Kamery jsou namontované u předních i zadních dveří.“

„Pracujeme na tom,“ ozval se Miller. „Záznamy se ukládají na soukromý server. Pokoušíme se dostat do počítače, který jsme našli na kuchyňském stole.“

„Kdybyste nic neobjevili, můžeme poslat technika do jejich právní kanceláře,“ navrhl Liam. „Možná tam bude mít přístup. Jsou v domě nějaké další počítače?“

„Tablet. Ten se také pokoušíme odemknout. Můj zástupce to umí s přístroji od Applu, takže teď pročesává oblast. Nic zásadního asi nenajde, když dům stojí takhle na samotě, ale třeba budeme mít štěstí.“

„Zkus se dostat do toho notebooku, Liame, a podívej se v něm po záznamech z kamer.“ Liam se v počítačích vyznal a často jim ušetřil čas i námahu, protože díky němu nemuseli volat IT technika na místo činu. Nikki se otočila k Millerovi. „Kolik ti toho řekl strýc?“

„Přirozeně ne moc,“ odpověděl Miller. „Za chvilku jedu do nemocnice a pak nejspíš do právní kanceláře. Pořádně se tam poptáme.“

„Nejdřív se pojdte podívat do manželské ložnice,“ pobídla je Courtney.

Nikki se vyhnula místům kolem značení na schodech, vděčná, že nemusí zkoumat šlápoty v krvi, přestože by jim mohly pomoci odhalit vraha. Ještě dnes se jí zdálo o zakrvácených stopách, které viděla v domě svých rodičů. Našel Bryce u sebe doma totéž?

Ložnice Weberových se zabudovanou koupelnou a velkou šatnou byla právem považovaná za tu hlavní. Na prostornosti pokoji neubrala ani velká dvojpostel a masivní almara. Měli také soukromou terásku s výhledem na rokli za domem. „Tomu říkám výhled.“

„Obzvlášť teď na podzim.“ Courtney poznačila důkazní sáček a dala ho stranou. „V šatně stojí pouzdro s pistolí, ale je zamčené. Bryce sáhnul v sebeobraně po brusli nejspíš proto, že neznal kód.“

Nikki kolem sebe pátrala po něčem dalším, co by posloužilo jako zbraň. Shodné lampičky na nočních stolcích působily dost masivním dojmem. S námahou nadzvedla jednu z nich. „Tak jo, tohle je moc těžké, než aby se tím dalo rychle ohnat. Ale kdybych sem přiběhla, nejspíš bych jako první popadla právě tohle.“ „Každopádně z toho také sejmu otisky.“

Nikki si všimla dvoupatrové šperkovnice na prádelníku. Ve spodní části odhalila uložený náramek od Chanelu a několik